

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 003096 12 Kž
Sarajevo, 06.03.2013. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Filipović mr Ljiljane kao predsjednice vijeća, Gogala Zorice i Dodik mr. Božidarke kao članova vijeća, uz sudjelovanje Hrvat Hasije kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog K.S., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, odlučujući o žalbi braniteljice optuženog K.S., protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 003096 11 K od 16.01.2012. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 06.03.2013. godine u prisustvu zamjenice glavnog federalnog tužitelja Tirić Alme i braniteljice optuženog P.B., advokata iz N.T., te u odsutnosti uredno obavještenog optuženog K.S., donio je

P R E S U D U

Žalba braniteljice optuženog K.S. odbija se kao neosnovana i presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 003096 11 K od 16.01.2012. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj 06 0 K 003096 11 K od 16.01.2012. godine, optuženi K.S. (u daljem tekstu optuženi) oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ (KZ SFRJ), za koje mu je uz primjenu navedene zakonske odredbe, te članova 33., 41. stav 1., 42 tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. KZ SFRJ, izrečena kazna zatvora u trajanju od dvije godine. Na osnovu člana 50. stav 1. KZ SFRJ, optuženom se u izrečenu kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 31.07.2010. godine, pa do 05.08.2010. godine. Istom presudom, optuženi je, na osnovu člana 202. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP F BiH), obavezan da prvostepenom sudu na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 130,00 KM, te na ime paušala iznos od 100,00 KM, dok je oštećeni B.H., na osnovu člana 212. stav 3. ZKP F BiH, sa imovinskopравnim zahtjevom upućen na parnični postupak.

Protiv ove presude žalbu je izjavila braniteljica optuženog zbog povrede Krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana

presuda preinači na način da se krivičnopravne radnje optuženog pravno kvalificiraju kao krivično djelo surovo postupanje sa ranjenicima, bolesnicima i ratnim zarobljenicima iz člana 150. KZ SFRJ, te da mu se izrekne blaža kazna.

Odgovor na žalbu braniteljice dao je kantonalni tužitelj iz Travnika u kome je osporio žalbene prigovore braniteljice, te predložio da se njena žalba kao neosnovana odbije.

Federalno tužiteljstvo podneskom broj KTŽ 83/012 od 23.05.2012. godine predložilo je da se žalba braniteljice optuženog odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH, u odsutnosti uredno obavještenog optuženog, braniteljica optuženog je izjavila da u cijelosti ostaje kod izjavljene žalbe koju je na sjednici vijeća izložila, dok je zamjenica glavnog federalnog tužitelja izjavila da ostaje kod navoda iz navedenog podneska.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Pobijajući pravilnost i zakonitost prvostepene presude, braniteljica optuženog u žalbi navodi, da je i pored nesporne činjenice da je optuženi priznao krivnju za krivično djelo iz člana 144. KZ SFRJ prvostepeni sud trebao njegove krivičnopravne radnje, za koje je ustanovio da ih je počinio, pravno kvalificirati kao krivično djelo surovo postupanje sa ranjenicima, bolesnicima i ratnim zarobljenicima iz člana 150. KZ SFRJ. U vezi s tim u žalbi navodi, da prvostepeni sud, i pored činjenice da je optuženi bio svjestan da priznaje krivnju za krivične radnje, koje su u optužnici pravno kvalificirane kao krivično djelo iz člana 144. KZ SFRJ, sukladno odredbi člana 295. stav 2. ZKP FBiH, nije bio vezan za takvu pravnu ocjenu djela iz optužnice. Pored toga, ističe da je prvostepeni sud bio u obavezi da utvrdi da li činjenične radnje za koje je oglašio krivim optuženog, predstavljaju krivično djelo za koje ga je teretilo tužiteljstvo ili neko drugo krivično djelo. Međutim, kako prvostepeni sud tako nije postupio, onda je taj propust, po mišljenju braniteljice, imao za posljedicu da je optuženi oglašen krivim i kažnjen za teže krivično djelo i ne ono koje, po mišljenju braniteljice, proizilazi iz dokaza u spisu. Na taj način, po stavu braniteljice, učinjena je povreda Krivičnog zakona iz člana 313. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, jer braniteljica smatra da se odsijecanje školjke lijevog uha oštećenom ne može podvesti pod krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim.

Ovaj sud nalazi da ovi žalbeni prigovori braniteljice optuženog nisu osnovani.

Iz obrazloženja prvostepene presude proizilazi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi naveo jasne i konkretne razloge zbog čega nalazi utvrđenim da se u radnjama optuženog stiču bitna obilježja krivičnog djela iz člana 144. KZ SFRJ, a ne iz člana 150. KZ SFRJ, za šta se neosnovano zalaže braniteljica. Naime, i po cjeni ovoga suda, odsijecanje školjke lijevog uha zarobljeniku – oštećenom B.H., na koji način mu je nanijeta teška tjelesna ozljeda, u vidu defekta nedostajanja tog odsječenog dijela, a koje ozljeđivanje nosi obilježje i iznakaženja, predstavlja radnju kojom je povređen tjelesni integritet oštećenog, a koja je, pored ostalog, bitan element krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. KZ SFRJ. Upravo ova povreda tjelesnog integriteta

oštećenog predstavlja okolnost zbog koje se radnje optuženog ne mogu pravno kvalifikovati kao krivično djelo surovao postupanje s ranjenicima, bolesnicima i ratnim zarobljenicima iz člana 150. KZ SFRJ. Naime, surovo postupanje se može sastojati u raznim nehumanim postupcima sa zaštićenim licima po međunarodnim konvencijama, pod uslovom da se, pored ostalog, ne radi o nanošenju velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, jer su u tom slučaju ostvareni elementi težeg krivičnog djela, u konkretnom slučaju, krivičnog djela iz člana 144. KZ SFRJ, kako je to pravilno presudio i prvostepeni sud. Pored toga, braniteljica niti jednim konkretnim žalbenim prigovorom, ne dovodi u pitanje zaključak prvostepenog suda o težini same povrede, koju je optuženi nanio oštećenom, kao ni zaključak suda da je na taj način povrijeđen tjelesni integritet oštećenog, pa se ovakav žalbeni prigovor braniteljice, u kome samo paušalno navodi da se radi o krivičnom djelu iz člana 150. KZ SFRJ, jer oštećeni nije „ni ubijen niti mučen“, ne može prihvatiti kao osnovan.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji braniteljica u žalbi ističe da olakšavajuće okolnosti na strani optuženog nisu dovoljno došle do izražaja kroz izrečenu kaznu optuženom i da je sud kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog trebao cijiniti da je krivično djelo počinjeno u vrijeme rata i da je „od izvršenja djela prošlo jako puno vremena za koje vrijeme on nije počinio niti jedno drugo kažnjivo djelo“.

Međutim, ove žalbene navode ovaj sud nije mogao prihvatiti kao osnovane.

Iz obrazloženja prvostepene presude proizilazi da je sud optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od dvije godine, a koja je ispod zakonom propisanog minimuma za predmetno krivično djelo, jer odredba člana 144. KZ SFRJ propisuje da će se počinitelj kazniti kaznom zatvora najmanje pet godina. Pri tom je prvostepeni sud kao osobito olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, zbog kojih je primijenio odredbe o ublažavanju kazne, cijenio okolnosti koje je naveo na 6. strani obrazloženja prvostepene presude, a koje su, i po ocjeni ovoga suda, dovoljno došle do izražaja, posebno, jer su u svojoj ukupnosti, cijinjene kao osobito olakšavajuće okolnosti. Pri tom je potrebno istaći da je prvostepeni sud kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog cijenio da je od počinjenja krivičnog djela protekao duži vremenski period, gotovo dvadest godina, i činjenicu da optuženi nije dolazio u sukob sa zakonom, pa se suprotan žalbeni prigovor braniteljice ukazuje neosnovanim.

Dakle, uzimajući u obzir sve navedeno ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom braniteljice ukazuje da je prvostepeni sud neadekvatno cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, jer su iste i po ocjeni ovoga suda pravilno cijinjene i dovoljno su došle do izražaja u izrečenoj zatvorskoj kazni optuženom. S obzirom na navedeno i ovaj sud nalazi, da je pravilno utvrđenje u pobijanoj presudi da će se, s obzirom na okolnosti u kojima je ovo djelo počinjeno, kao i stepen krivnje optuženog, sa kaznom zatvora u trajanju od dvije godine, ostvariti kako ciljevi specijalne tako i generalne prevencije krivičnih djela. Stoga se žalba braniteljice optuženog niti u ovom dijelu nije mogla prihvatiti kao osnovana.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu braniteljice optuženog odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar,
Hrvat Hasija,s.r.

Predsjednica vijeća
Filipović mr Ljiljana,s.r.